

Но този новъ Троянски конь не е остънатъ незабълъзанъ дори и отъ чужденцитѣ изъ Европа. Него е авизиралъ на Европа Английския консулъ въ Солунъ Г. Блунтъ, въ неговия познатъ мемоаръ, що е поднесълъ на своето правителство въ 1890 година. Отъ тоя мемоаръ забълъжваме слѣдующето :

„Гръцкия печатъ“, казва Г. Блунтъ, „пада въ погрѣшка като говори за Елипската патриаршия и Елинската черква. Това другото наименование важи само за афгокефалната черква на Гръцкото Кралство. Патриаршията пъкъ и църквата въ Турция сж далечъ отъ да се служатъ съ това филетистическо име, понеже Българитѣ въ Синода отъ 1872 година поради филетизма сж означени като схизматици и за това сж екс-муниковани. Патриархътъ се нарича Вселенски, а Черквата — Православна. Названията Урумъ-Милети и Румъ-Патрикане, както Турцитѣ ги употрѣбаватъ, иматъ политическо-черковно значение, а никакъ не национално“.

Ето така говори консултътъ на една страна която е дала толкова жертви за Гръция, и чиято флота при Наваринъ, наедно съ Русската и Френската е спасила народътъ на днешното Кралство отъ унищожение, което му прѣдстоеше при всичкото арбанашко юначество.

Прѣди Блунта пъкъ, много по рано, Англиискитѣ списатели, Макензиева и Ирбиева, сж написали по същата работа слѣдното: „Мисълта, че всичкитѣ християнски жители въ Турция сж Гръцка народностъ, въ послѣдне врѣме съвршено е унищожена съ трудътъ на онѣзи хора, които твърдѣ желаятъ да покажатъ антипатията, която наистина отдѣля Славянитѣ отъ Елинитѣ“.

Но когато народитѣ въ Турция сж почнѣли да дохаждатъ до народното си съзнание, тѣ сж захванали да затварятъ вратитѣ прѣдъ Ромѣоса. Отъ това врѣме начева общата борба противъ Елинизма, която до сега се е водила се въ ущърбъ на претенциитѣ на самозваннитѣ Елини.

IX

Гръцитѣ спрѣмо Сърбитѣ въ Турското Царство.

Когато въ 1856 година Хати-Хумаюнътъ, съ втория си членъ, е прѣдписалъ да се испитатъ състоянието и правата на християнитѣ въ Турското Царство, а тѣй сжщо и тѣхната организация, всичкитѣ православно християни сж биле